
Bachórz, st. 16, gm. Dynów, woj. podkarpackie, AZP 107-79/16

Informator Archeologiczny : badania 33, 55

1999

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

ŚRODKOWA, MŁODSZA I PÓŻNA EPOKA BRĄZU

BACHÓRZ, st. 16, gm. Dynów, woj. podkarpackie, AZP 107-79/16

- ślad osadnictwa z epoki kamienia
- ślad osadnictwa z wczesnej epoki brązu
- osada grupy tarnobrzeskiej kultury łużyckiej z młodszej epoki brązu i ewentualnie epoki żelaza
- osada kultury lateńskiej
- osada z młodszego okresu przedrzymskiego i początków okresu wpływów rzymskich
- osada z okresu wczesnego średniowiecza (VI-IX w.)

Badania wykopaliskowe, przeprowadzone w terminie od 26 lipca do 21 sierpnia przez Michała Parczewskiego (autor sprawozdania, Instytut Archeologii Uniwersytetu Jagiellońskiego). Finansowane przez Instytut Archeologii Uniwersytetu Jagiellońskiego. Piętnasty sezon badań. Przebadano powierzchnię 100 m².

Odsłonięto 14 jam (nr 102-115) oraz rodzaj łukowato przebiegającego rowka (rowek A). Większość jam o kształcie cylindrycznym, misowatym dnie i średnicy 70-110 cm. Dwa obiekty (nr 104 i 114) miały formę ściętego stożka. Wszystkie odkryte w roku 1999 jamy mają metrykę prahisteryczną. Analogiczne obiekty łączono dotychczas z grupą tarnobrzeską, której ceramika występuje w wypełnisku praktycznie każdej z jam. Pojedyncze ułamki naczyń z kilku obiektów wykazują jednak cechy właściwe dla młodszego okresu przedrzymskiego i początków okresu rzymskiego. Analizując plan tej części stanowiska można stwierdzić, że większość obiektów została rozmieszczona w regularny sposób, w rzędach o zbliżonych do siebie odstępach, a zatem są sobie współczesne. Na obrzeżach tej struktury, utworzonej z mniejszych i płytszych jam walcowatych, usytuowane są większe jamy o trapezowatych przekrojach pionowych. Opisany układ, odsłonięty tylko częściowo na przestrzeni ponad 250 m², skupia obecnie co najmniej 25 jam.

Materiały przechowuje się w Instytucie Archeologii Uniwersytetu Jagiellońskiego.

Wyniki badań zostaną opublikowane w „Materiałach i Sprawozdaniach Rzeszowskiego Ośrodka Archeologicznego”.

Badania będą kontynuowane.

BARŁOŻNO, st. 13, gm. Skórcz, woj. pomorskie

- osada ze schyłku młodszej epoki brązu (V OEB) do młodszego okresu halsztackiego (Ha D)

Badania prowadziła mgr Zdzisława Ratajczyk (autorka sprawozdania) przy współpracy mgr. mgr. O. Felczaka i M. Kochanowskiego (Muzeum Archeologiczne w Gdańsku). Finansowała Agencja Budowy i Eksploatacji Autostrad, Oddział Terenowy w Toruniu. Jeden sezon badań.

Stanowisko położone jest na stoku łagodnego wyniesienia eksploatowanego rolniczo, między szosą z Barłożna do Lipiej Góry a drogą polną z Barłożna do wsi Kornatka. Badania miały charakter ratowniczy, wyprzedzający inwestycję na A1.

Po wykonaniu wstępnych prac niwelacyjnych sprzętem mechanicznym, tj. zebraniu warstwy ornej o miąższości 25-40 cm, zaobserwowano na powierzchni liczne, odznaczające się ciemniejszym zabarwieniem, nieruchome obiekty kulturowe. Odsłonięto ich 154, z których 138 (na podstawie zawartości kulturowej i układu planigraficznego) zakwalifikowano do kultury łużyckiej. Znajdowały się one pod warstwą współczesnego humusu, bezpośrednio w intensywnie spoiastej glinie morenowej żółtordzawobrunatnej, zachowane przeważnie w fazie reliktovej-spagowej.